

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Giurgiu (Rumunia) w dniu 6 marca 2012 r. — SC Volksbank România SA przeciwko Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Giurgiu

(Sprawa C-123/12)

(2012/C 151/33)

Język postępowania: rumuński

Sąd krajowy

Tribunalul Giurgiu

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca w drugiej instancji: SC Volksbank România SA

Strona pozwana w drugiej instancji: Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Giurgiu

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG⁽¹⁾ może być interpretowany w ten sposób, że wymienione w tym przepisie pojęcia „główny przedmiot umowy” i „cena” obejmują elementy, które stanowią świadczenie wzajemne, do jakiego ma prawo instytucja kredytowa na podstawie umowy kredytu, to jest rocznej rzeczywistej stopy procentowej w przypadku umowy kredytu, składającej się w szczególności ze stałej lub zmiennej stopy procentowej, prowizji bankowych i innych kosztów uwzględnionych i zdefiniowanych w umowie?
- 2) Czy art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG może być interpretowany w ten sposób, że zezwala państwu członkowskiemu, które przetransponowało ten przepis do prawa krajowego, na badanie w ramach wykonywania władzy sądowniczej nieuczciwego charakteru warunków umownych dotyczących głównego przedmiotu umowy lub adekwatności ceny?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Plovdiv (Bułgaria) w dniu 7 marca 2012 r. — AES-3C Maritza East 1 EOOD przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” Plovdiv

(Sprawa C-124/12)

(2012/C 151/34)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen sad Plovdiv

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: AES-3C Maritza East 1 EOOD

Strona pozwana: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” Plovdiv

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis tego rodzaju, jak art. 70 ust. 1 pkt 2 ustawy o VAT, zgodnie z którym podatnikowi nie przysługuje prawo do odliczenia podatku od uzyskanych świadczeń przewozu, ubrania roboczego, wyposażenia ochronnego i od wydatków poniesionych w związku z delegacjami, ponieważ te towary i usługi są udostępniane nieodpłatnie osobom fizycznym, a mianowicie na rzecz pracowników zatrudnionych u podatnika, jest zgodny z art. 168 lit. a) i z art. 176 dyrektywy 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾, przy uwzględnieniu następujących okoliczności:
 - podatnik nie zawarł z podatnikami umów o pracę, lecz korzysta z nich na podstawie umowy o „udostępnienie pracowników” zawartej z innym podatnikiem, będącym pracodawcą zatrudnionych;
 - uzyskiwane świadczenia przewozu są wykorzystywane dla celów przewozu pracowników z poszczególnych punktów zbiorczych w różnych miejscowościach do pracy i z powrotem i brak jest zorganizowanego transportu publicznego, który umożliwiłby pracownikom dojazd do miejsca pracy;
 - udostępnienie ubrania roboczego i wyposażenia ochronnego jest wymagane na podstawie kodeksu pracy i na podstawie ustawy o ochronie zdrowia i bezpieczeństwie w miejscu pracy;
 - w odniesieniu do świadczeń przewozu, ubrania roboczego, wyposażenia ochronnego i wydatków związanych z delegacjami odliczenie podatku VAT byłoby bezsporne, gdyby te towary i usługi były udostępniane i świadczone przez pracodawcę zatrudnionych. W niniejszym przypadku dane nabycie zostało jednak dokonane przez podatnika, który wprawdzie nie jest pracodawcą, jednak na podstawie umowy o udostępnienie pracowników korzysta z ich pracy i ponosi związane z nią koszty?

- 2) Czy art. 176 dyrektywy 2006/112 uprawnia państwo członkowskie do wprowadzenia, przy jego przystąpieniu do Unii Europejskiej, ograniczającej przesłanki wykonania prawa do odliczenia podatku naliczonego, takiej jak określona w art. 70 ust. 1 pkt 2 ustawy o VAT, wskazująca „towary lub usługi [...] przeznaczone do celów nieodpłatnych dostaw”, gdy ustawa pozostająca w mocy do dnia przystąpienia nie przewidywała takiego ograniczenia w sposób wyraźny?

3) Gdyby na powyższe pytanie została udzielona odpowiedź twierdząca, czy wynika z tego, że otrzymane towary i świadczenia są przeznaczone do celów „nieodpłatnych dostaw”, gdy zostały one zakupione dla celów działalności gospodarczej, jednak ze względu na ich charakter jest do ich użycia konieczne, aby zostały one udostępnione pracownikom zatrudnionym w przedsiębiorstwie podatnika?

(¹) Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal do Trabalho do Porto (Portugalia) w dniu 8 marca 2012 r. — Sindicato dos Bancários do Norte i in. przeciwko BPN — Banco Português de Negócios, SA

(Sprawa C-128/12)

(2012/C 151/35)

Język postępowania: portugalski

Sąd krajowy

Tribunal do Trabalho do Porto.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Sindicato dos Bancários do Norte Sindicato dos Bancários do Centro, Sindicato dos Bancários do Sul e Ilhas, Luís Miguel Rodrigues Teixeira de Melo

Strona pozwana: BPN — Banco Português de Negócios, SA.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasada równego traktowania wynikająca z zakazu dyskryminacji powinna być interpretowana jako mająca zastosowanie do pracowników sektora publicznego?
- 2) Czy wprowadzenie przez państwo obniżenia wynagrodzenia za pomocą ww. *Lei do Orçamento de Estado para 2011*, stosowane jedynie do pracowników, którzy wykonują swoje zadania w sektorze państwowym lub w przedsiębiorstwach publicznych, jest sprzeczne z zasadą zakazującą dyskryminacji stanowiącą dyskryminację ze względu na publiczny charakter stosunku pracy?
- 3) Czy prawo do godnych warunków pracy przewidziane w art. 31 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej powinno być interpretowane w ten sposób, że zakazane jest zmniejszenie wynagrodzenia bez zgody pracownika w przypadku, gdy umowa pozostaje bez zmian?
- 4) Czy prawo do godnych warunków pracy przewidziane w art. 31 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej powinno być

interpretowane w ten sposób, że odpowiada ono prawu do sprawiedliwego wynagrodzenia, które zapewni pracownikom i ich rodzinom godny poziom życia?

- 5) Czy obniżenie wynagrodzenia, nie stanowiące jedyne możliwości, koniecznego i podstawowego środka dla wzmocnienia konsolidacji finansów publicznych w sytuacji poważnego kryzysu gospodarczo-finansowego kraju, jest sprzeczne z prawem przewidzianym w art. 31 ust. 1 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ zagraża poziomowi życia i zobowiązaniom natury finansowej przyjętym przez pracowników i ich rodziny przed tym obniżeniem?
- 6) Czy obniżenie wynagrodzenia wprowadzone w tej postaci przez państwo portugalskie, ponieważ nie było ono przewidywalne lub oczekiwane przez pracowników, jest sprzeczne z prawem do godnych warunków pracy?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 13 marca 2012 r. — Consiglio Nazionale dei Geologi przeciwko Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

(Sprawa C-136/12)

(2012/C 151/36)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Consiglio Nazionale dei Geologi

Strona pozwana: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Pytania prejudycjalne

- I. 1) Czy krajowe przepisy proceduralne przewidujące system przeszkód procesowych takich jak terminy na wniesienie skargi, wymóg szczegółowego charakteru zarzutów, zakaz zmiany żądania w toku postępowania, zakaz zmiany żądania strony przez sąd stoją na przeszkodzie stosowaniu art. 267 ust. 3 TFUE w odniesieniu do obowiązku wystąpienia przez sąd orzekający w ostatniej instancji z pytaniem prejudycjalnym dotyczącym wykładni prawa wspólnotowego postawionym przez stronę postępowania?